

Mare Bulc in soustvarjalci

In kaj ima s tem Tom Sawyer?

navihana otroška predstava
o domišljiji v dobi pametnih telefonov (9+)
krstna uprizoritev
premiera 30. septembra 2026

SLG Celje

Lovro Zafred, Eva Stražar

Lovro Zafred, Mojka Končar, Žan Brelih Hatunić, Eva Stražar

Mojka Končar, Lovro Zafred, Žan Brelih Hatunić

Mojka Končar, Eva Stražar, Žan Brelih Hatunić

Žan Brelih Hatunić, Lovro Zafred

Mojka Končar

Mare Bulc in soustvarjalci

In kaj ima s tem Tom Sawyer?

AVTORJI BESEDILA
Mare Bulc in soustvarjalci

REŽISER
Mare Bulc

SCENOGRAF
Damir Leventić

KOSTUMOGRAFKA
Ana Janc

AVTORICA GLASBE
Polona Janežič

KOREOGRAFKA
Leja Jurišič

OBLIKOVALEC LUČI
Amadej Canjuga

LEKTORICA
Živa Čebulj

ZUNANJE OKO
Mojca Redjko

IGRAJO

Žan Brelih Hatunić
Mojka Končar
Eva Stražar
Lovro Zafred

PREMIERA
30. septembra 2026

VODJA PREDSTAVE IN ŠEPETALKA
Maja Dvoršek

LUČNI MOJSTER
Amadej Canjuga

TONSKI MOJSTER
Adrian Drago Poprijan

REKVIZITERKA
Ivana Matuzović

DEŽURNI TEHNIKE
Rado Pungaršek

OBLIKOVALKA MASKE IN FRIZERKA
Andreja Veselak Pavlič

FRIZER
Jan Herček

GARDEROBERKI
Suzana Baniček, Sanja Slemenšek

KROJAČICA
Anita Kragelj

ŠIVILJA
Ivica Vodovnik

ODRSKI MOJSTER
Gregor Prah

TEHNIČNA VODJA
Aleksandra Štern

POMOČNIK TEHNIČNE VODJE
Rajnhold Jelen

Predstava je namenjena predvsem otrokom druge in tretje triade osnovne šole.

V predstavi je uporabljena tudi glasba: *Animal* (Katseye), *Chanel* (Frank Ocean), *Toxic* (Britney Spears), *Wood* (Taylor Swift).

Ustvarjalci se zahvaljujemo otrokom, prijateljem, predavateljema in organizacijama, ki so nam bili v pomoč pri ustvarjanju predstave: Veno Ernest Bulc, Lucija Olja Bulc, Adrian Srdić, Vuk Djuran Janežič, Mila Predan, Ren Predan, Miha Grasselli, Zoja Horjak, Flora M. Mlakar, Ania Muršič, Sanja Grcić, Matic Munc, Rok Gumzej (Logout), Društvo Pekinpah ter učenke in učenci 6. in 7. razreda I. Osnovne šole Celje.

Eva Stražar, Žan Brelih Hatunić, Lovro Zafred

Gledališki list SLG Celje

letnik 76, sezona 2026/27
številka 2

Ustanoviteljica gledališča je
Mestna občina Celje.

Program finančno omogoča
Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije.

izdajatelj
SLOVENSKO LJUDSKO
GLEDALIŠČE CELJE

za izdajatelja
MIHA GOLOB

urednica
TATJANA DOMA

lektorica
ŽIVA ČEBULJ

fotograf predstave
UROŠ HOČEVAR

Naklada 1000 izvodov

oblikovalci
Studio Ljudje

Vse pravice pridržane.

Celje, Slovenija
september 2026

Mare Bulc

In kaj ima s tem domišljija?

Poskušajte si v domišljiji predstavljati predstavo o pametnih telefonih, v kateri na odru ni niti enega telefona. Poskušajte si v domišljiji predstavljati predstavo, v kateri mlado občinstvo med potekom predstave sodeluje z nastopajočimi, ker si igralci uprizoritve želijo slišati mnenja mladih in bolje razumeti njihov pogled na svet (telefonov). Si jo lahko predstavljate? Poskušajte si še predstavljati uprizoritev, v kateri ustvarjalci poskušajo izslediti in nagajivo izzvati svojo zaspano domišljijo in spečo domišljijo današnje odraščajoče mladine, torej občinstva predstave (in tudi že zelo utrujeno domišljijo njihovih staršev, učiteljic in drugih odraslih, s katerimi bodo prišli v gledališče). Poskušajte si v domišljiji še predstavljati predstavo o domišljiji, ki se godi v dobi, ko je videti, da množična uporaba telefonov med mladimi in starimi močno duši prav to – našo domišljijo. Če si je ne predstavljate, je to predstava za vas. Če si pa jo, potem pa nujno pridite preverit, ali je predstava na odru taka, kot je v vaši domišljiji.

Z domišljijo je žal tako, da z odraščanjem pri večini ljudi počasi izginja. Pri mnogih odraščajočih usiha, pri večini odraslih pa je videti, da povsem presahne. Če se to ne zgodi, se pa vsaj skrije nekam zelo globoko v možganske vijuge ali še kam globlje. Ustvarjalnost, ki jo s takim veseljem opazujemo pri otrocih od ranih let naprej in je plod njihove domišljije, na neki točki, tam nekje na vedno bolj resnobni poti skozi vrtec in vse šole, začne postopoma kopneti (seveda, ne le zaradi vrtca in šol), nakar ponikne nekam globoko v vrtače najstniških osebnosti in se pri študentih in sploh pri odraslih steče nekam tja dol do pet in odteče skoz podplate. Kaj kmalu se zdi, kot da človek domišljije ni nikoli poznal, imel, kaj šele uporabljal. Nagajivi dovtipi, domislice iz nenavadnih perspektiv, domišljijski pogledi na svet in podobna »nepotrebna navlaka«, se umaknejo strogi racionalnosti in realni stvarnosti in utilitarni praktičnosti. Ne pri vseh, seveda, pri mnogih pa.

Tudi doba, v kateri živimo, nam ni v pomoč. V časih vedno bolj nespametne uporabe pametnih naprav in poplave digitalnih vsebin se zdi, da otrok preživlja ogromno časa v okolju naprav, kjer domišljije sploh ne potrebuje več. Vsebine, ki jih pretežno uporablja, so že do potankosti domišljene, strukturirane, oblikovane in zapakirane v točno določeno in dodelano potrošniško izkušnjo, z enim samim ciljem: ohraniti otroka (ali odraslega) čim dlje prikovanega na ekran.

Čeprav so te reči z usihajočo domišljijo videti zaskrbljujoče in je zasvojenost z ekrani vedno bolj pogosta pri vedno mlajših, ustvarjalci predstave *In kaj ima s tem Tom Sawyer?* ne pristajamo na brezup in ne mečemo puške v koruzo. Verjamemo, da je potrebno otroke vprašati, kaj oni mislijo o vsem skupaj. In to tudi storimo. Z odra. Med predstavo. Verjamemo, da sta otroška domišljija in navihana ustvarjalnost še tam, le prebuditi ju je treba. Potrebujeta malce več spodbude, natančno usmerjen izziv, odigrano utrgano domislico, dobrega poslušalca, pravilno zastavljeno vprašanje in še kaj podobnega, pa se v mladini prebudita in izbruhneta kot vulkan. No, če ne pri vseh, pa vsaj pri nekaterih izmed njih. Če rešiš enega, si rešil svet, je nekdo enkrat modro rekel.

In kaj ima s tem Tom Sawyer? Na prvi pogled se zdi, da ne prav veliko. Mladenič živi sredi devetnajstega stoletja ob reki Misisipi v ZDA. In pametnega telefona, seveda, nima. Ima pa ogromno domišljije. Še preveč, bi lahko rekli, če bi to obstajalo. A domišljije ni nikoli preveč. Predvsem pa ima Tom v žepih neverjetno zanimive dragocenosti, ki so na prvi pogled videti kot povsem vsakdanji predmeti. Nekako tako, kot so danes povsem vsakdanji videti telefoni.

Otroci, ki so odraščali pred izumom pametnih naprav, so po žepih nosili raznolike predmete, ki so jih s pomočjo svoje domišljije »prižgali« in jih tako spreminjali v igrače, osebe, živali, nenavadna bitja, čarobne reči in še vse kaj drugega, kar so uporabljali pri igri. Danes je najpogostejša in najbolj zaželeno otroška igrača telefon. Prižgan telefon, seveda, ki pa je predvsem poln domišljije drugih, odraslih. Tisti, ki gleda v njegov utripajoč ekran, svoje domišljije za to »igro« ne potrebuje več. Pa naj bo otrok ali odrasli.

Ustvarjalci uprizoritve *In kaj ima s tem Tom Sawyer?* se, o tem namiguje tudi naslov, nismo lotili uprizarjanja Tomovih dogodivščin iz znanih romanov, v katerih se pojavlja najbolj prepoznaven junak Marka Twaina, temveč nas je pritegnilo razmišljanje, kaj se dogaja s sawyerskim tipom domišljije danes. Ali pri odraščajočih otrocih domišljija res nepreklicno izginja (tudi) zaradi uporabe pametnih telefonov? Je otroška domišljija v dobi pametnih telefonov res stvar preteklosti?

Navihanost in domišljija, ki ju nosi v sebi Tom Sawyer, sta bili naši ključni inspiraciji, ko smo poskušali na drugačen način pogledati na problematiko uporabe telefonov. Gledalcu in sebi smo želeli izmakniti tla pod nogami, se prisiliti v nove miselne akrobacije, drseče pozicije in usmerjati poglede nekam drugam. Mogoče nam jih je z vztrajnim spraševanjem mladega občinstva o tem, kako vidijo sebe in svoje starše (na telefonih), uspelo prepričati, da nas res zanima, kako živijo in razmišljajo, da smo iskreno zainteresirani poslušalci in bi res radi, da se čutijo slišane in opolnomočene. Res se nam zdi pomembno, da povejo svojo plat.

V predstavi skušamo, kot to počne Tom Sawyer, stopati po neutrjenih poteh. Izogibamo se črno-beli kritiki in strašenju, ki sta dandanes popularna. Odločili smo se, da gremo po Tomovi poti, po poti domišljije, in da se ne bomo menili za konvencije, da se ne bomo ustrašili tveganja in možnih zavrnitev. Upamo, da je zato predstava, ki je zdaj pred vami, še bolj polna domišljije, da odpira drugačen pogled in je do mladih pozorna, dobronamerna in vključujoča.

Verjamemo, da je *In kaj ima s tem Tom Sawyer?* zelo nevsakdanja interaktivna uprizoritev, ki išče in najde naivne, drzne in nepričakovane vstope in vpoglede v uporabo telefonov danes. Predstava s humorjem, igrivostjo in absurdnim gledališkim jezikom odpira vprašanja o odnosu med posameznikom in telefonom ter mlademu občinstvu ponuja prostor za premislek in domišljijo. Morda pa navihanost sawyerskega tipa v tej predstavi lahko postane izhodišče za svež pogled na sodobno »ekranoslovje«.